



Proiectul Hogarth Shakespeare
apare în cadrul colecției **Raftul Denisei**
coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această traducere este publicată
cu sprijinul financiar al NORLA.



JO NESBØ

MACBETH



Traducere din norvegiană de
IVONA BERCEANU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Alina Dincă
DTP: Andreea Dobreci, Veronica Dinu

Lucrare executată la Art Group

JO NESBØ
MACBETH
Copyright © Jo Nesbø, 2018
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBØ, JO
Macbeth / Jo Nesbø; trad. din norvegiană de Ivona Berceanu. –
București: Humanitas Fiction, 2019
ISBN 978-606-779-489-2
I. Berceanu, Ivona (trad.)
821.113.5

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Stropul strălucitor de ploaie căzu din înaltul cerului, străbătând întunericul, spre luminile tremurătoare ale portului de dedesubt. Vântul tăios, ce bătea în rafale dinspre nord-vest, îl purtă spre albia secată a râului ce împărțea orașul în lungime și spre calea ferată dezafectată, care traversa orașul de-a latul. Cele patru sectoare în care era împărțit orașul erau numerotate în sensul acelor de ceasornic și, în afară de asta, nu aveau nici o denumire. Cel puțin, nu aveau denumiri pe care locuitorii să și le mai amintească. Și, dacă te întâlneai cu aceiași locuitori departe de casa lor și îi întrebai de unde vin, se întâmpla să spună că nu-și aminteau nici numele orașului.

Strălucirea picăturii de ploaie pălea în timp ce traversa cenușa și otrava ce lânzezeau peste oraș ca o permanentă pâclă de ceață, cu toate că, în anii din urmă, fabricile se închiseseră una după alta. În ciuda faptului că șomerii nu-și mai permiteau să aprindă focul în sobe. În ciuda vânturilor capricioase, aprige și a ploilor neîncetate, despre care unii susțineau că începuseră să cadă în urmă cu un sfert de secol, când celui de-al Doilea Război Mondial i se pusese capăt prin folosirea a două bombe atomice. Cu alte cuvinte, în aceeași perioadă în care Kenneth fusese numit șeful poliției orașului. Din biroul său, situat la ultimul etaj al sediului central al Poliției, inspectorul-șef Kenneth condusesse după bunul plac și cu o mână de fier orașul timp de douăzeci și cinci de ani, indiferent cine ocupa funcția de primar sau de ceea ce spuneau sau făceau mai-marii din capitala Capitol, în timp ce al doilea oraș ca mărime al țării și, odinioară, cel mai important centru industrial se afunda într-o

mlaștină a corupției, falimentelor, crimei și haosului. În urmă cu șase luni, inspectorul-șef Kenneth căzuse de pe un scaun în casa lui de vacanță și trei săptămâni mai târziu era mort. Costurile înmormântării au fost suportate de primărie, lucrul fiind stabilit la un moment dat printr-un act adoptat de Kenneth însuși. După niște funeralii demne de un dictator, consiliul local și primarul Tourtell îl numiseră șef al Poliției pe Duncan, fiul flegmatic al unui episcop și șef al Direcției Criminalitate Organizată din Capitol. Și, prin această alegere, speranța s-a reaprins în sânul unei comunități surprinse de alegere.

Fusese o alegere surprinzătoare pentru că Duncan nu provenea din vechea școală de ofițeri de poliție pragmatici și atenți la politică, ci din noua generație de manageri de poliție educați, care sprijineau reforma, transparența, modernizarea și lupta împotriva corupției – trăsături ce nu îi caracterizau și pe majoritatea politicianilor aleși ai orașului, puși pe îmbogățire rapidă.

Și speranțele locuitorilor că acum aveau un șef al poliției integru, cinstit și vizionar, care putea să scoată orașul din mlaștina în care se adâncise, au fost alimentate de faptul că Duncan i-a schimbat pe vechii șefi de structuri cu oameni aleși de el. Idealiști tineri și nepătați care chiar voiau ca orașul să fie un loc în care să vrei să stai.

Vântul purtă picătura de ploaie peste Districtul 4 Vest și peste cel mai înalt punct al orașului, turnul radio aflat pe acoperișul studioului în care vocea singuratică și indignată a lui Walt Kite dădea glas speranței că orașul avea în sfârșit un salvator. Cât trăise Kenneth, Kite fusese singurul care îndrăznise să îl critice față pe șeful poliției și să îl acuze de unele dintre infracțiunile pe care le săvârșise. În această seară, Kite striga că membrii consiliului local aveau să facă tot ce puteau pentru a revoca atribuțiile pe care și le asigurase Kenneth, astfel încât, din poziția de șef al poliției, să fie adevărata autoritate a orașului. Și că, paradoxal, acest demers avea să însemne că succesorul său, bunul democrat și șef al poliției Duncan, cu greu ar mai fi putut să implementeze reformele pe care, pe bună dreptate, le voia.

Kite a mai adăugat că la următoarele alegeri pentru desemnarea primarului, „Tourtell, primarul aflat în scaun și, deci, cel mai gras primar din țară, nu avea concurență. Efectiv nici o concurență. Căci cine poate să concureze împotriva broaștei țestoase Tourtell, cu carapacea ei de jovialitate populară și neprihănită moralitate de care nu se prinde nici o critică?”

În Districtul 4 Est, picătura de ploaie trecu peste Obelisc, un hotel-cazinou de sticlă, înalt de 20 de etaje, ce se ridica precum un deget mijlociu iluminat în nenorocirea neagră-maronie de patru etaje a orașului. Pentru mulți era un paradox: cu cât economia scădea și numărul de șomeri creștea, cu atât mai populară era în rândul locuitorilor metoda de a-și irosi la cele două cazinouri din oraș banii pe care nu-i aveau.

— Orașul care a încetat să mai dea și care a început să ia, murmură Kite pe undele radio. La început, am abandonat industria, apoi calea ferată, astfel încât nimeni să nu poată fugi. Apoi am început să le vindem locuitorilor noștri droguri acolo unde, altădată, le vindeam bilete de tren. Pentru a-i putea jefui în tihnă. N-aș fi crezut că voi ajunge să spun că îmi lipsesc marii magnați ahtiați după profit, dar cel puțin ei aparțineau unei industrii respectabile. Nu precum celelalte trei domenii în care oamenii se pot încă îmbogăți: cazinourile, traficul de droguri și politica.

În Districtul 3, rafalele de ploaie și de vânt se loveau de fațada sediului central al poliției, cazinoul Inverness și străzile de pe care majoritatea oamenilor se retrăseseră în interiorul caselor, izgoniți de vremea rea, deși unii încă se grăbeau înapoi și încolo, explorând sau evadând. Spălau gara centrală, unde trenurile nu mai circulau, dar care era încă populată de fantome și călători. Fantomele celor care construiseră cândva acest oraș, încrezători în ei înșiși, în etica muncii, în Dumnezeu, în tehnologie și în urmașii lor. Și călătorii din piața de droguri, permanent deschisă, pentru o doză de poziune; un bilet ce promitea Raiul și garanța Iadul. În Districtul 2, vântul suiera printre coșurile principalelor două fabrici, recent închise: Graven și Estex. Ambele produceau aliaje de metal, dar ce anume conțineau nu puteau spune cu certitudine nici măcar cei care

operau furnalele; oricum, coreenii începuseră să producă același tip de aliaj la un preț mai mic. Poate că degradarea era atât de vizibilă din cauza climei orașului, sau poate era o iluzie, poate din cauza certitudinii falimentului și ruinei, tăcutele, fabrici defuncte stăteau acolo, după cum spunea Kite, ca niște „...jefuite catedrale ale capitalismului într-un oraș al renegaților și al neîncrederii“.

Ploaia se îndreptă înspre sud-est, peste străzi cu felinare sparte, unde prădătorii sprijineau pereții caselor, la adăpost de lacrimile nesfârșite ale cerului, cercetând în timp ce prada lor se grăbea spre locuri mai luminate și spre siguranță. Într-un interviu recent, Kite îl întrebase pe Duncan, șeful poliției, de ce șansele de a fi jefuit în acest oraș erau de șase ori mai mari decât în Capitol, iar Duncan spusese că era bucuros că i s-a pus, în sfârșit, o întrebare simplă: cauza era că rata șomajului era de șase ori mai mare, iar numărul consumatorilor de droguri, de zece ori mai mare.

În zona portului erau containere acoperite de graffiti și cargoboturi rablagite, ai căror căpitani se întâlneau cu reprezentanții corupți ai autorității portuare în locuri dosnice și le înmânau plicuri maro care le asigurau eliberarea cu prioritate a permiselor de intrare și locuri de amarare, sume pe care companiile de transport maritim le treceau la capitolul diverse și neprevăzute, jurând că niciodată nu aveau să mai accepte comenzi pentru acest oraș.

Unul dintre aceste vase era MS *Leningrad*, o navă sovietică de pe carena căreia ploaia spăla atât de multă rugină, încât părea că sângerează în port.

Picătura de ploaie străbătu un con de lumină proiectat de un felinar aflat pe una dintre clădirile din lemn cu două etaje, în care erau o magazie, un birou și un club de box cu acces restrâns, se strecură printre un perete și matahala ruginită și se lovi de cornul unui taur. Se prelinse pe corn spre casca de motocicletă de care era atașat și se desprinse de pe cască căzând pe o geacă de piele pe care era gravat cu litere gotice „NORSE RIDERS“. De acolo, ajunse pe șaua unei motociclete Indian Chief roșie și, în final, pe butucul roții din spate ce se învârtea

încet, iar acolo se opri din cădere, fiind rotit, iar și iar, contopindu-se cu apa poluată, cu orașul, cu tot.

În spatele motocicletei roșii se întindea un șir de alte unsprezece motociclete. Treceau prin dreptul uneia dintre lămpile prinse în partea de sus a peretelui întunecatei clădiri portuare cu două etaje.

Lumina lămpii pătrundea prin fereastra unui birou de angajări aflat la etajul al doilea, pe o mână sprijinită pe un afiș unde scria că MS *Glamis* caută ajutor de bucătar. Degetele erau lungi și subțiri ca ale unui pianist, iar unghiile bine îngrijite. Deși chipul persoanei era în umbră și nu-i puteai observa ochii de un albastru pătrunzător, bărbia fermă, buzele zgârcite, subțiri și nasul de forma unui cioc agresiv, cicatricea strălucea precum o cometă, mergând în diagonală dinspre mandibulă spre frunte.

— Au venit, spuse inspectorul de poliție Duff, sperând că oamenii lui nu sesizaseră tremurul involuntar și vag al vocii sale.

Se așteptase ca Norse Riders să trimită trei-patru, hai, maximum cinci persoane pentru a ridica drogurile. Dar numărase douăsprezece motociclete în șirul ce ieșea treptat din întuneric. Ultimii doi din coloana de motociclete aveau câte un pasager. Paisprezece bărbați împotriva celor nouă ai săi. Și avea toate motivele să creadă că Norse Riders erau înarmați. Până-n dinți. Cu toate acestea, nu constatarea raportului inegal de forțe provocase nesiguranța din vocea sa. Ci faptul că Duff își văzuse împlinită cea mai intimă dorință. În fruntea convoiului se afla el; în sfârșit îl avea în fața ochilor.

Nu-și arătase fața luni de zile, însă o singură persoană purta acea cască și mergea pe motocicletă Indian Chief roșie, care, potrivit zvonurilor, era una dintre cele cincizeci de motociclete pe care Departamentul de Poliție din New York le fabricase în secret în anul 1955. Din teaca curbată legată de latura motocicletei se ițea o bucată lucitoare de oțel.

Sveno.

Unii spuneau că e mort, alții, că plecase din țară, că își schimbase identitatea, că își tunsese pletele blonde și că stătea pe o terasă în Argentina, bucurându-se de vârsta sa înaintată și de *cigarillos*.

Însă el se afla aici. Liderul grupării și ucigașul de polițiști care, alături de sergentul său, pusese bazele Norse Riders cândva după cel de-al Doilea Război Mondial. Adunaseră tineri fără rădăcini, majoritatea provenind din casele păgănite ale muncitorilor din fabrică, situate de-a lungul râului poluat de apele reziduale, pe care i-a antrenat, disciplinat, pe care i-a spălat pe creier, transformându-i într-o armată de soldați neînfricați cu care Sweno își putea atinge obiectivele. Să domine orașul, să monopolizeze piața în plin avânt a traficului de droguri. Pentru o vreme, Sweno a părut să reușească și, cu siguranță, Kenneth și poliția nu aveau de gând să îl oprească; din contră, Sweno își cumpărase din rândul lor tot ajutorul de care avea nevoie. Concurența l-a oprit. Drogurile produse local de Hecate erau mai bune, mai ieftine și mereu disponibile. Însă, dacă pontul anonim pe care îl primise Duff era corect, acest transport de droguri era suficient ca să rezolve pentru o vreme problemele grupării Norse Riders. Citind scurtele rânduri dactilografiate din scrisoarea care îi fusese adresată lui, personal, Duff sperase să fie adevărat, deși nu era în totalitate convins. Era prea frumos ca să fie adevărat. Era tipul de chilipir care – gestionat corect – putea să îi ofere șefului de la Narcotice șansa să urce pe scara ierarhică. Inspectorul-șef Duncan nu pusese încă oameni de-ai săi în toate funcțiile importante. Spre exemplu, era Direcția de Criminalitate Organizată, unde vechiul pungaș al lui Kenneth, inspectorul de poliție Cawdor, reușise să se țină de scaun întrucât nu se găsiseră încă împotriva lui dovezi certe că era corupt; dar era doar o chestiune de timp. Și Duff era unul dintre oamenii lui Duncan. Când apăruseră semne că Duncan urma să fie numit șef al poliției, Duff l-a sunat la Capitol și i-a spus răspicat, și poate cam pompos, că avea să demisioneze în cazul în care consiliul local nu îl desemna la conducerea inspectoratului și optau, în schimb, în favoarea unui lacheu de-ai lui Kenneth. Poate că Duncan

sesizase o motivație personală în această declarație de loialitate necondiționată. Și ce dacă? Duff își dorea sincer să sprijine planul lui Duncan pentru crearea unei forțe de poliție cinstite, care să deservească în primul rând cetățenii, chiar își dorea. Dar își mai dorea și un birou la sediul central care să fie cât mai aproape posibil de Rai, ca toată lumea, nu? Și voia să îi ia capul tipului de acolo.

Sweno.

El reprezenta și mijlocul, și scopul.

Duff se uită la ceas. Ora corespundea cu ceea ce scria în scrisoare, la secundă. Își așază pentru o vreme buricele degetelor la încheietură ca să-și ia pulsul. Nu mai spera, era pe cale să devină credincios.

— Sunt mulți, Duff? se auzi o voce șoptită.

— Suficienți cât să devenim faimoși, Seyton. Iar unul dintre ei este atât de important, încât o să vuiască țara când îl vom prinde.

Duff șterse condensul format pe geam. Zece polițiști emoționați și transpirați, într-un spațiu restrâns. Bărbați care nu aveau astfel de sarcini în mod curent. În calitate de șef al Direcției Narcotice, Duff luase decizia de a nu arăta scrisoarea și altora; pentru această razie apelase doar la oamenii din unitatea sa. Există un istoric de trădări și scurgeri de informații prea lung ca să riște cu altcineva. Cel puțin, asta intenționa să îi spună lui Duncan, dacă avea să fie întreat. Însă nu aveau să fie prea multe întrebări acuzatoare. Nu după cea mai mare captură de droguri din toate timpurile și arestarea a treisprezece membri ai grupării Norse Riders.

Treisprezece, da. Nu paisprezece. Unul dintre ei va cădea.

Dacă se ivea ocazia.

Duff strânse din dinți.

— Ai spus că vor fi doar patru sau cinci, spuse Seyton, care venise lângă el la fereastră.

— Ești îngrijorat, Seyton?

— Nu, dar tu ar trebui să fii. Ai nouă oameni în camera asta și eu sunt singurul cu experiență în supraveghere, spuse el fără să ridice tonul.

Era un tip slăbuț, vânos și chel despre care Duff nu știa cu certitudine de cât timp era în poliție, doar că era acolo în perioada în care Kenneth fusese la conducere. Duff încercase să scape de Seyton. Nu pentru că avea ceva cert împotriva lui, însă era ceva cu el, ceva ce Duff nu reușea să identifice exact, iar asta nu-i dădea pace.

— De ce nu ai chemat trupele speciale, Duff?

— Cu cât sunt mai puțini implicați...

— ...cu atât sunt mai puțini cei cu care împarți onorurile. Pentru că, dacă nu mă înșel, aceea este fie o fantomă, fie Sweno în persoană.

Seyton făcu semn cu capul înspre motocicletă Indian Chief, care se oprise în dreptul pasarelei vasului MS *Leningrad*.

— Sweno ai spus? se auzi o voce nervoasă în spatele lor, în întuneric.

— Da, și sunt cel puțin doisprezece, spuse Seyton răspicat fără a-și lua privirea de la Duff. Cel puțin.

— O, la dracu'! murmură un altul.

— N-ar trebui să-l sunăm pe Macbeth? întrebă un al treilea.

— Auzi asta? spuse Seyton. Până și oamenii tăi vor ca trupele speciale să preia conducerea.

— Gura! șuieră Duff.

Se întoarse și arătă cu degetul spre un afiș de pe perete.

— Aici scrie că vineri, la ora șase fix, nava MS *Glamis* pleacă spre Capitol și caută ajutor de bucătar. Ați acceptat această misiune, însă aveți binecuvântarea mea să aplicați în schimb pentru acel post. Se spune că salariul și mâncarea sunt mai bune. Cine se oferă?

Duff își miji ochii în întuneric la siluetele nemișcate și fără chip. Încercă să interpreteze ce însemna tăcerea. Regretând deja că îi provocase. Dacă vreunii dintre ei chiar ridicau mâna? De obicei, evita să se pună în situații în care să depindă de alții, însă acum avea nevoie de fiecare dintre bărbații din fața sa. Soția lui îi spusese că prefera să lucreze singur pentru că nu-i plăceau oamenii. Poate că era ceva adevăr în asta, dar realitatea era cu totul alta. Oamenii nu-l plăceau pe el. Nu că toți îl urau fațăș, însă părea să fie ceva, ceva din personalitatea lui poate,

care îi îndepărta pe oameni. Pur și simplu nu știa ce. Știa că aspectul său fizic și încrederea sa erau atractive pentru o anumită categorie de femei, era politicos, informat și mai inteligent decât majoritatea celor din jur.

— Nu? Sigur? Atunci procedăm conform planului, însă cu câteva mici schimbări. Seyton și cei trei oameni ai lui se duc în partea dreaptă când ieșim și se ocupă de cei din jumătatea care formează ariergarda lor. Eu merg în partea stângă cu cei trei oameni ai mei. În timp ce tu, Sivart, te desprinzi repede spre partea stângă, în întuneric, și ocolești până când ajungi în spatele grupării Norse Riders și te poziționezi pe pasarelă, astfel încât să nu ajungă vreunul pe navă. Ați înțeles?

Seyton își drese vocea:

— Sivart este cel mai tânăr și...

— ...cel mai rapid, îl întrerupse Duff. Nu am cerut opinii, am întrebat dacă ați înțeles ordinele.

Privi chipurile inexpressive din fața lui.

— Să înțeleg că da.

Se întoarse iar spre fereastră.

Un bărbat scund, având un picior de lemn și purtând o șapcă albă de căpitan de vas, coborî cu un mers legănat pe pasarelă, prin ploaia torențială. Se opri în fața bărbatului de pe motocicletă roșie. Motociclistul nu-și dăduse casca jos, doar își ridicase viziera, și nici nu oprise motorul. Stătea în continuare în șa, crăcănat, și îl asculta pe căpitan. De sub cască se ițeau două coșițe blonde ce cădeau peste însemnul Norse Riders.

Duff inspiră adânc. Își verifică arma.

Cel mai rău era că Macbeth sunase, deoarece primise un apel telefonic anonim cu același pont și îi oferise lui Duff sprijinul trupelor speciale. Însă Duff refuzase oferta, spunând că urma doar să fie luat în primire un camion și îl rugase pe Macbeth să nu spună nimănui despre pont.

La semnalul bărbatului cu casca de viking, unul dintre motocicliști înaintă, iar când motociclistul deschise o servietă în fața căpitanului de vas, Duff observă pe mâneca gecii sale de piele însemnele de sergent. Căpitanul încuviință dând din cap,